

ZARZĄDZENIE

Dnia 29 maja 2026 r.

SSN Zbigniew Puskarski

po zapoznaniu się z pismem skazanego T.G. sygnalizującym potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 5/22, na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. *a contrario*

zarządził:

- 1. zawiadomić – przez doręczenie niniejszego zarządzenia – skazanego T.G., iż nie stwierdzono podstaw do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 5/22;**
- 2. pouczyć skazanego, że na zarządzenie nie przysługuje środek zaskarżenia;**
- 3. sprawę zakreślić w repertorium KO.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku w dniu 19 sierpnia 2021 r. wydał wobec T.G. wyrok w sprawie o sygn. akt XIV K 191/18, którym skazał go za przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 5/22.

Pismem datowanym 5 stycznia 2026 r. adresowanym do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, nazwanym jako „Wniosek”, skazany T. G., powołując się na art. 540 § 3 k.p.k., wystąpił o wznowienie postępowania w dotyczącej go sprawie, uchylenie prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 5/22 i „przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi w składzie zgodnym z prawem”. W uzasadnieniu wskazał, że „powodem wniosku jest to, że w składzie orzekającym Sądu Okręgowego w Gdańsku brał udział sędzia powołany przez tzw. nową Krajową Radę Sądownictwa (tzw. neosędzie), co jak wynika z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE (m.in. wyrok z 15 lipca 2021 r., C-791/19) oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (m.in. wyrok z 8 listopada 2021 r., Dolińska-Ficek i Ozimek p. Polsce) stanowi naruszenie prawa do sądu ustanowionego ustawą i prawa do rzetelnego procesu (art. 6 EKPC)”. Skazany, nie wymieniając nazwiska sędziego, podał, że ma na myśli przewodniczącą składu orzekającego; z akt sprawy wynika, że była nią sędzia delegowana do Sądu Okręgowego w Gdańsku X. Y.

Chociaż skazany po nawiązaniu do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka jako podstawę prawną swojego wystąpienia powołał art. 540 § 3 k.p.k., mówiący o wznowieniu postępowania w następstwie rozstrzygnięcia organu międzynarodowego, to mając w polu widzenia art. 118 § 1 k.p.k. pismo skazanego należało potraktować jak sygnalizujące zaistnienie uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającego na nienależytej obsadzie sądu, a skoro wznowienie postępowanie z tego powodu może nastąpić tylko z urzędu, nie zaś na wniosek strony (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05 i in.), w konsekwencji jako stanowiące zgłoszoną w trybie art. 9 § 2 k.p.k. sygnalizację potrzeby wznowienia postępowania z urzędu, o czym jest mowa w art. 542 § 1 i 3 k.p.k.

Skazany ma rację, że sędzia X. Y. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Gdańsku została powołana przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa (uchwała nr [...] z dnia [...] 2021 r.), której skład został ukształtowany wadliwie, bo w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz

niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3). Pozostaje to jednak bez znaczenia w rozpatrywanej sprawie, bowiem wyrok skazujący T. G. wspomniany Sąd wydał przed datą powołania sędzi X. Y. na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Gdańsku. W wyroku podano, że składowi orzekającemu przewodniczy „Sędzia del. X. Y.”, a ze wspomnianej uchwały KRS wynika, że delegowanie sędzi do Sądu Okręgowego w Gdańsku nastąpiło z dniem 1 grudnia 2018 r. W czasie delegowania Pani X. Y. formalnie była sędzią Sądu Rejonowego w Gdyni, zaś jej nominacja sędziowska, pierwotnie do Sądu Rejonowego w Mławie, miała miejsce w czerwcu 2009 r. i nie może nasuwać zastrzeżeń. Uwzględniając nadto, że sam fakt zasiadania w składzie sądu sędziego delegowanego z sądu niższej instancji nie skutkuje uchybieniem z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 maja 2022 r., II KK 185/22; z dnia 23 czerwca 2022 r., IV KK 164/22; z dnia 13 lipca 2022 r., IV KO 1/22 i in.), jak również, że wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku zapadł w sprawie T. G. przed wydaniem przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyroku dotyczącego delegowania sędziów (chodzi o wyrok z dnia 16 listopada 2021 r. w sprawach C 748/19 do 754/19), należy uznać, że w omawianej sprawie nie zachodzi konieczność wznowienia z urzędu postępowania z powodu nienależytej obsady Sądu pierwszej instancji.

Trzeba również odnotować, że wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 5/22, był zaskarżony kasacją wniesioną przez obrońcę skazanego. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 16 maja 2024 r., V KK 158/24, oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną, co w kontekście wystąpienia skazanego ma znaczenie z uwagi na treść art. 536 k.p.k. Przepis ten nakazuje Sądowi Najwyższemu badanie, nawet jeżeli zarzut nie został w kasacji postawiony, czy w sprawie nie wystąpiło uchybienie określone w art. 439 k.p.k. Oddalenie kasacji każe uznać, że uchybienia tego nie stwierdzono.

Dodatkowo należy wspomnieć, że większość pisma T. G. nie dotyczy sygnalizowanego uchybienia nienależytej obsady Sądu meriti, a przebiegu procesu i oceny przeprowadzonych w jego toku dowodów, która doprowadziła do wydania błędnego, zdaniem skazanego, wyroku. Skazany akcentował, że przewodnicząca składu sędziowskiego podczas procesu „nie zachowała rzetelności i bezstronności,

już od początku wykazywała się niebywałą stronniczością”, a „poprzez błąd confirmacji i selektywną percepcję doprowadziła do z góry założonego celu, jakim było wydanie wyroku skazującego”. Kwestia ta była przedmiotem uwagi Sądu drugiej instancji, jak i rozpoznającego kasację Sądu Najwyższego, a żaden przepis nie dopuszcza, by obecnie mogła być znowu rozpatrywana.

Co do sposobu procedowania w związku z wystąpieniem skazanego T. G. należy zaznaczyć, iż Sąd Najwyższy niejednokrotnie wskazywał, że gdy strona (jej pełnomocnik) wystąpi o rozważenie wznowienia postępowania z urzędu, utrzymując, iż w sprawie zachodzi któraś z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, w razie niepodzielenia tego poglądu jest dopuszczalne wydanie przez sędziego zarządzenia o niestwierdzeniu podstaw do wznowienia postępowania z urzędu (zob. np. uzasadnienie wspomnianej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05; postanowienie z dnia 7 grudnia 2021 r., V KZ 39/21, nadto zarządzenie sędziego SN z dnia 27 kwietnia 2023 r., II KO 33/23).

Mając powyższe na uwadze, zarządzono jak na wstępie.

Zbigniew Puskarski

[WB]

[r.g.]